

Transcript van de preek van Pater Mathieu Wagemaker op 30 oktober 2022.

Dierbare vrienden, dierbare broeders en zusters,

Niets bestaat of God wil dat het bestaat. God haat niets van wat Hij gemaakt heeft. Als ik die woorden op mij in laat werken en ze met u deel dan komen daar, denk ik, 2 gevoelens bij op. De één is een heel positief gevoel. Alles wat is, is van waarde. Dat wil zeggen dat ik ook van waarde ben. Het betekent dat het kleine beetje stof en as wat de mens ook maar is, door God gekend is. Gewild is. Dat Hij er alles voor over heeft om het te bewaren. Zo wordt ons in het boek der wijsheid verder uitgelegd. Daarom zal het ons niet verbazen dat Jezus, die kijkt naar die kleine man in de boom, met naam en toenaam roept: "Zacharias". Ze hadden elkaar nooit gezien. Maar Jezus kijkt en weet met het oog van God. Wonderlijk genoeg. Deze man die ons wordt getekend als een groot kapitalist en uitbouter. Iemand zijn geld verdient over de rug van anderen. Enfin alles wat lelijk is. Hij draagt een naam die tergelijktijd een blofte blijft ondanks dat alles. Zacharias betekent letterlijk: Jij die zonder schuld bent, jij die transparant bent, onschuldig en zuiver. God kent alles wat er is gemaakt. Hij kent ons. Hij kent onze naam. Wij weten dat met onze doop onze naam geschreven staat in de palm van Zijn hand. Dat er een klein steentje is, zoals dat in de apocalyps wordt gezegd, waarin wij een nieuwe naam ontvangen. Onze naam ten volle gekent door God. Helemaal. Door schouten gezien. Verlost en met zijn bloed gekocht. Met alle liefde die mogelijk is, ontvangen en opnieuw tot leven gewekt. Dat is positief. Als dat maar een klein beetje in ons hart zou leven dan kunnen wij ons voorstellen waarom het evangelie van vandaag vol staat met woorden als snel, vlug en onmiddellijk. Ook het gebed van vandaag, ons openingsgebed, spreekt over rennen. Rennen naar de belofte van God. Wat moeten wij anders met die levensadem van ons. Wat moeten wij met onze levensenergie. Waarom hebben wij anders een agenda nodig om op elke dag te schrijven. Op elk uur van die dag. Op elke minuut van dat uur. Ik wil naar die God toe die mij kent. Die mijn leven is. Die mijn naam kent. Die mij zo diep kent dat al het andere wat deze wereld nog voor ogen staat alleen in Hem nog betekenis heeft. Wij zijn gepassioneerde mensen met onrust en verlangen. Daar spreekt Paulus over. Die zegt tegen ons dat wij van dat verlangen ons dagelijks leven mogen en moeten maken. Jezus is op weg naar Jeruzalem als Hij in Jericho aan komt. Het Jeruzalem is geen vreugde. Een week later zal Jezus worden gekruisigd. Als Hij Jeruzalem binnen dringt, is er het hosanna maar dat duurt maar zo kort. Waarom? Waarom duurt ons gepassioneerd zijn, ons werkelijk verlangen, dat willen zoeken naar God en God alleen, toch vaak zo kort in ons leven. Waarom laten wij ons zo gauw weer overnemen door de gewone dingen van dit leven, vallen wij weer terug. Beginnen wij weer te denken aan de dingen van ons bestaan. Hoe iemand iets naars tegen ons zei. Dat wij iets niet hebben kunnen bereiken wat wij graag hadden gewild. Dat een herinnering bij ons boven komt die ons verdrietig maakt. Dat wij ongeduldig zijn omdat wij ergens moeten wachten. Dat wij ons beklagen omdat de dag zo leeg is. Dat wij ons beklagen omdat de dag zo vol is. Dat wij ons verwonderen over alles wat er in de wereld gebeurt omdat machthebbers tegenover elkaar staan. Dan verdwijnt dat alles weer. Dan is dat hosanna wat Jezus tegemoet gaat, als Hij Jericho doorgetrokken is, heel gauw een "laat maar zitten". Of erger nog "een God die deze wereld maakt, ach die heb ik niet nodig". Dat is de andere kant. Dat geweldige woord van het boek der wijzen, "God heeft alles gemaakt". Maar dan ook het virus en het baccil waaraan ik misschien zal sterven. Dan ook een zon die veel te hard brandt waardoor ik kanker krijg. Dan ook een onmogelijk ongeluk waardoor ik mijn kind heb verloren. Dan ook al die mensen die elkaar op

zoveel manieren naar het leven staan. Die kwade mensen. Die rovers. Die uitbuiters. Die vernietigers. Die mensen die lopen over de ruggen van anderen. Als God dit alles heeft gemaakt, wie is die God? Dat soort vragen kwamen op in de tijd dat de mens zichzelf als maatstaf nam. Plotseling moest God zich gaan verantwoorden en kon men zulke argumenten horen. "Als God almachtig is, dan is Hij verantwoordelijk voor dit leven." "Er is van alles aan ellende in dit bestaan, dus God is zeker niet goed." "Als God wél goed was, is Hij niet almachtig". Met dit soort redeneringen hebben velen zich het geloof uit het hart gesproken. Zich overgegeven aan deze wereld, die inderdaad een rare mix is van heel mooi én afschuwelijk leven. Maar God houdt van alles wat Hij heeft gemaakt. Hij is in alles te vinden. "God is almachtig", zegt ons de oratie van vandaag. Omdat Hij almachtig is, is Hij barmhartig. Dat is de eigenlijke boodschap van het boek der wijsheid. God is barmhartig omdat Hij door alle kwaad heen Zijn goed woord zal realiseren. Dat het kan, daar getuigt Zacharias van. Jezus ziet wie Zijn naam hoort. Die niet weet hoe snel hij naar beneden moet klimmen. Die voor Jezus zijn deur open doet in Jericho. Net als vele honderden jaren geleden een hoer in datzelfde Jericho haar deur open deed voor de eerste verspieters van het beloofde volk. Gods volk. Zo werd Zacharias een waarachtige zoon van Abraham. Die immers zijn deur open zette voor God die hem in Zijn immense gestalte van 3 engelen bezocht. God doet Zijn wonderen. Hij doet Zijn wonderen in ons. Want ieder van ons heeft iets van Zacharias én ieder van ons heeft door de doop iets van Jezus. Wij zijn allemaal geroepen uit dit leven om ons volkomen naar God te richten en vanuit een allesgenezende dankbaarheid te leven. Met die dankbaarheid in ons hart elk ander mens tegemoet te treden. Zodat die andere mens in ons de beweging kan ontmoeten om Jezus te ontmoeten, God te vertrouwen en naar deze wereld weer te kijken als een wereld die rust in een trouw en belofte die alles omvat. Die aan het begin van alles stond. Die het laatste woord zal hebben en ons weten, dit weten, is onze grootste en onze enige schat. Daarom zegt Paulus tegen ons: "Leef ernaar met verlangen". Het is niet voltooid. Maar die belofte van God is in ons hart uitgezaaid om concreet te worden en de geschiedenis om te vormen. Om de betweters en de argumentenmakers van deze tijd te logenstraffen. Om te zeggen: "Wij kennen het kwaad maar wij overwinnen het". Niet door de kwade mens te vernietigen maar door hem zó lief te hebben dat hij zich kan bekeren.....

Is dat niet wat je noemt actieve deelname aan de Eucharistie?